

кътъ се уплаши и се скри от-ново въ гората.

Конникътъ бѣше богатъ търговецъ. Отъ благодарностъ къмъ стареца, задето му спаси живота — даде му цѣла шапка жълтици.

Зарадва се старецътъ на златото, насипа го въ калпака си, взе го подъ мишница и продължи пхтя си.

Излѣзе изъ гората въ полето. Срещна цѣло стадо коне. Хареса му се много единъ конь. Рече да го купи.

Конярътъ му поиска всичкитѣ жълтици за коня.

Даде старецътъ всичкитѣ си жълтици. Взе коня. Яхна го. Вървѣ дълго изъ полето. Омръзна му да седи на коня.

Срещна по-нататкъ цѣло стадо волове. Много му се хареса единъ отъ воловетѣ. Рече да го купи. Поискка му пастирътъ за него коня. Даде си коня старецътъ, взе вола. Повведе го.

Срещна стадо овни — хареса му се угоенъ виторогъ овень. Дошѣ му се да го купи. Поискка му овчарътъ за него вола.

Даде си старецътъ вола, взе овена. Повведе го.

Срещна стадо свини. Много му се хареса едно прасе.

Пожела да го купи. Поискка свинарътъ за него овена.

Даде старецътъ овена, взе прасето. Подкара го за село.

Накрай селото го срещна продавачъ на игли. Дошѣ се на старецътъ да вземе игла, та да занесе армаганъ на бабата. Продавачътъ му поиска за иглата прасето.

Даде старецътъ прасето. Взе иглата. Тръгна си за въ кжщи. Като минаваше презъ прелѣза на плета — изпустна иглата — загуби я. Извика на бабичката си:

— Жълтици ти нося цѣлъ калпакъ!

— Кжде сж жълтицитѣ? — попита зарадвана бабичката.

— Дадохъ ги за най-хубавия конь.

— Кжде ти е коньтъ?

— Дадохъ го за най-хубавия волъ.

— Кжде ти е вольтъ?

— Дадохъ го за една игла.

— Дай я по-скоро!

— Чакай, загубихъ я, като минавахъ презъ плета, — засмѣ се дѣдото.

— Добре, че баремъ ти се върна! — засмѣ се зарадвана бабата, и не се разсърди на дѣдото нито за жълтицитѣ, нито за коня, нито за вола, нито за овена, нито за прасето, нито за иглата.

Доволна бѣше тя, че се е върналъ дѣдото.